

[Pürschel.]

saa det, vi skal spørge de Herrer om: Er deres Øjemed et lovligt? Thi saa er de dækket af Grundloven. Men er det et ulovligt, saa maa de finde sig i at blive behandlet derefter. I saa Henseende vil jeg haabe, at Justitsministeren med al Bestemthed vil vide at skride ind, hvis man her faar en Erklæring om, at Formaalet er det ulovlige, og det er dette, jeg afventer med megen Interesse.

Jeg hører, at de Herrer taler om Overfald af Politiet. Ja, det samme hørte vi i Randers, da en Overbetjent paa 65 Aar, tror jeg, han var, kom hen og opfordrede Kommunisterne dør til at forsvinde fra det Sted, hvor de havde slaaet sig ned og spærrede Færdselen. Jeg siger: Hvor er det ikke sandsynligt, at en Mand i hans Alder skulde netop være Slagsbroder! Hvor lyder det ikke paa Forhaand troværdigt, dette, at han skulde finde Lyst til at give sig til at høvle løs paa Folk! Han blev skamslaaet, og mange Betjente blev skamslaaet, men de Herrer har jo den Undskyldning, at de er provokeret. Ja, det er sarte Gemytter, de har det ligesom Manden, der ikke kunde taale at se Degne; bare de ser en Betjent... (*Aksel Larsen: Eller en Generalauditor!*) — det glæder mig, at jeg har den samme Virkning paa det ærede Medlem —, bare de ser en Betjent, saa føler de sig provokerede, ophidsede. Men naar man er af et saa sart Gemyt, saa egner man sig ikke rigtigt til at færdes paa fri Fod i et Samfund, saa har man meget bedre af at blive taget i Vare-tægtsarrest, indtil ens Nerver er blevet beroligede.

Jeg skal slutte med at sige, at for mit Parti er Justitsministerens Erklæring tilfredsstillende.

Aksel Larsen: Der hersker med Hensyn til denne Sag som med Hensyn til de fleste andre vigtige Sager i denne Sal absolut Overensstemmelse imellem Socialdemokratiets, Venstres og det konservative Folkepartis Repræsentanter, og navnlig synes man i dette Tilfælde at være særlig interesseret i eet, nemlig at forsøge fortsat at tillægge vort Parti Anskuelser, vi ikke har, og at tilskrive os personlige Meninger og Opfattelser, som ikke er vore.

De Herrer har forsøgt at reducere det hele til et mere eller mindre personligt Spørgsmaal om vort Vovemod, Risiko, Evnen og Lysten til at være Martyr o. s. v., o. s. v., og det er derfor nødvendigt endnu en Gang — og jeg ved ikke, hvilket Nummer i Rækken det bliver — fra denne Talerstol at

gøre opmærksom paa, at det kommunistiske Parti og den revolutionære Bevægelse ikke opererer med Begrebet Martyr. Det har aldrig været vor Opfattelse, at der i og for sig var nogen Grund til at anvende Ordet, eller at det var det, vi skulde gaa ud paa.

Vi befinder os i Kamp mod en os fjendtlig Klasse. I den Kamp slaas vi, og i den Kamp sker det ogsaa, at der falder Ofre, men vi kommer ikke og beklager os over disse Ofre, vi kommer ikke og beder om Naade, som det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde. Men vi stræber heller ikke efter at blive gjort ukampdygtige. Vi kan vanskeligt gøre nogen Nytte i det Arbejde, vi staar i, hvis vi lægger Hænderne i Skødet, lader os bagbinde, lader vor Presse undertrykke eller lader os selv spærre inde. Vi gør alt for at kunne fortsætte med vort Arbejde; det er vor Pligt, det stræber vi efter.

Hvis det drejede sig om at stille sig i Positur, vilde naturligvis intet være lettere, netop fordi Rets- og Justitsvæsenet — ja, „Retsvæsenet“ skal tages i Gaaseøjne — netop fordi „Rets-“ og Justitsvæsenet herhjemme ledes nøjagtigt efter de Opfattelser, som er det ærede Medlem Hr. Pürschels, det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussens og Justitsministerens. Hvis en Kommunist ønsker at blive straffet og indespærret, kan det ske uhyre let. Men det vilde jo ikke hjælpe til at befordre det kommunistiske Partis Arbejde, om vi sagde: For at vi kan blive Martyrer, gælder det om at faa samtlige vore Partimedlemmer indespærret hurtigst muligt. Vi ved godt, at vi Gang paa Gang faar elskværdige Opfordringer, navnlig fra den Side i Salen: gaa ud, sørg for at komme i Konflikt og tag Følgerne af jeres Handlinger. Det er sagt her fra denne Talerstol; (Afbrydelse); ja, saa bliver det nødvendigt at grave tilbage i Rigsdagstidenden i de forskellige Debatter; jeg har det ikke hos mig, men det er sagt her.

De Herrer ønsker nemlig ikke, at vi skal være i Stand til at anvende de Metoder og de Talerstole, som gør det muligt for os at drive vor Agitation blandt Masserne. Det er ganske indlysende, at naar man tager en af vore Folk og spærret ham inde, saa er det hans Pligt og saa er det Partiets Pligt at gøre alt for, at han snarest muligt kommer paa fri Fod og bliver i Stand til at fortsætte sit Arbejde. Ikke paa den Maade, at han søger om Benaadning, som det ærede Medlem Hr. Pürschel søgte at dreje det hen til stik imod, hvad han ved er rigtigt. Det falder aldeles ikke os Kommuniste ind at søge om Naade. I den Retning er der en afgørende